

Proloog

Wrak van gebroken dromen

Voorjaar 2019

Het was begin april. De lente had allang aangebroken moeten zijn, maar overal waar ik keek lag sneeuw. Ik was in het noorden van Iran, pal aan de Kaspische Zee, in het Elboersgebergte. De smalle bergketen vormde een klimaatbarrière tussen de Kaspische Zee en het centrale deel van het hoogland van Iran. Zo kon je aan de noordkant van de Elboers met je voeten in de sneeuw staan, terwijl het aan de zuidkant warm en droog bleef. Bij het zien van de eerste sneeuw langs de weg had ik nog enthousiast geroepen: ‘Kijk, Basanti, sneeuw!’ Om vervolgens een handje sneeuw over haar tank te wrijven. Maar inmiddels begon ik me behoorlijk zorgen te maken.

Die ochtend was ik vertrokken uit Sari, de hoofdstad van de provincie Mazandaran. Ik was van plan om naar het plaatsje Gorgan te rijden, dat net als Sari aan de Kaspische Zee lag. Het was stralend weer geweest, en de temperatuur was aangenaam voor iemand in een motorpak. Ik werd omgeven door uitgestrekte alpenweiden. Het Zwitserland van Iran werd het hier ook wel genoemd, ik miste alleen nog de Milka-koeien. Terwijl in de verte hogere, met sneeuw bedekte bergen opdoemden, veranderde het landschap waar ik door-

heen reed snel. De vruchtbare landbouwgrond maakte plaats voor drogere zandgronden en kale rotspartijen. De verschillende tinten groen veranderden in geel, bruin en zwart. Een tweetal herders zwaaiden naar me toen ik langsreed, terwijl hun schapen druk zochten naar de laatste plukjes gras, en ik zwaaide terug.

Het duurde niet lang of ik kwam de eerste wegafsluiting tegen. Het was een voorjaar met uitzonderlijk zware regenval in Iran en er waren al tientallen doden gevallen door overstromingen en aardverschuivingen. Er waren nu voor de derde week op rij hevige stortbuien gevallen in grote delen van het land. Op het nieuws las ik dat het zelfs de ergste overstromingen in 70 jaar waren. Ik was onderweg naar Badab-e Surt, om daar de spectaculaire travertijnformaties te bekijken. De witte terrassen hielden turquoise en rood getint water vast, boven een hete, natuurlijke bron en ik had het aangemerkt op mijn kaart als een van de geologische hoogtepunten van Iran. Ik had jarenlang als geoloog gewerkt en zeldzame verschijnselen zoals deze hebben altijd een onweerstaanbare aantrekkingskracht op me.

Een groot groen bord gaf de afslag aan naar de terrassen, die 6 kilometer verderop lagen. Maar meteen na het bord lag een rij rotsblokken op de weg, waar twee borden uit staken die wegwerkzaamheden aangaven. Ik kwam tot stilstand en onmiddellijk kwam een van de mannen die er aan het werk was naar me toegelopen. Ik wees naar de wegafsluiting en keek hem vragend aan. De man zei iets wat ik niet verstond. Hij droeg een donkergroen petje met het Puma-logo erop. Zijn baard was getrimd in dezelfde vorm als zijn gezicht, hoekig. Hij keek me doordringend aan en vroeg me iets waar ik alleen het woord 'motor' uit kon opmaken. Een oudere man

die verrassend genoeg een net pak droeg, wenkte me en ik reed een paar meter achter hem aan. Hij wees naar een weg in de verte en lachte. Met nog meer gebaren probeerde hij me iets duidelijk te maken, totdat hij zag dat ik het niet begreep.

‘Spreek je geen Farsi?’ vroeg hij in het Farsi, en hij ontblootte zijn slechte gebit.

‘Nee,’ gaf ik toe, terwijl ik mijn hoofd schudde. Omdat ik alleen het woord ‘Farsi’ opving, gokte ik dat dat was wat hij me vroeg. Tot mijn opluchting verscheen er een jongeman in een Adidas-trainingspak met een grote zonnebril op zijn gezicht die wel Engels sprak.

‘Ik kan daar niet heen?’ vroeg ik hem.

‘Hij zegt dat je vanaf hier moet lopen,’ vertaalde hij.

‘Lopen,’ herhaalde ik het vieze woord.

‘Lopen, lopen,’ herhaalde hij. Hij kauwde kort op een zonnebloempit en spuugde het restant op de grond.

Ik bedankte hem en teleurgesteld keerde ik om. Geen tra-vertijnformaties voor mij vandaag. Even verderop stopte ik om op mijn telefoon te kijken. Was er geen andere manier om er te komen? Ik zoomde in op de kaart op mijn telefoon en zuchtte. Dit was de enige weg. Dat betekende dat ik ook mijn geplande route na Badab-e Surt moest veranderen. Ik startte Basanti en reed op een ontspannen tempo over de weg die wel open was in de richting van de besneeuwde toppen in de verte. Via deze route was het 200 kilometer tot aan Gorgan, dus ik had meer dan genoeg tijd om er te komen.

Het ging een tijd goed, totdat van het ene op het andere moment het asfalt ophield en de weg onverhard verderging. De hevige regenval, aangevuld met smeltwater, had het pad in een glibberige modderbaan met grote plassen veranderd. Ik reed langzaam, voorzichtig zelfs, uit angst dat mijn achter-

wiel onder me weg zou glijden. De bergen om me heen waren spectaculair mooi, maar ik kon er niet van genieten omdat ik steeds zenuwachtiger werd. Nu was het nog smeltwater, maar wat als er straks ook sneeuw op het pad lag? Ik kon me niet voorstellen dat ik door sneeuw kon rijden zonder met motor en al meteen onderuit te gaan. Op deze manier ging deze laatste 80 kilometer nog lang duren, besefte ik.

Pas een uur later zag ik voor het eerst weer een auto, hoewel hij nog zo ver weg was dat het net een klein speelgoedautootje leek. Nog langzamer dan ik kroop het over de modderige weg. Het zien van een ander voertuig gaf me een geruststellend gevoel. Ik voelde me net iets minder alleen en het moest haast wel betekenen dat de weg verderop nog begaanbaar was. Ik stopte alvast om duidelijk te maken dat ik iets wilde vragen. De oude, grijze auto van een merk dat ik niet herkende kwam piepend tot stilstand.

‘Golgan?’ riep ik. Ik had altijd het idee dat ik moest roepen als ik mijn helm droeg.

De bestuurder opende het portier. Hij was een man van een jaar of veertig met een korte baard en een sigaret die uit zijn mondhoek bungelde. Naast hem in de bijrijdersstoel sliep een jongen van een jaar of tien, onderuitgezakt en met zijn blote voeten op het dashboard. Achterin lag een slapende vrouw. Ze werd met een schok wakker van het opengaande portier en rekte zich uit. Vervolgens bekeek ze me onderzoekend.

‘Golgan,’ herhaalde ik nog eens. Hij knikte bevestigend, pakte de sigaret uit zijn mond en wees ermee in de richting waar ik naartoe ging.

‘Die kant op? Oké, bedankt,’ zei ik. Ik stak mijn hand op om hem ook in gebarentaal te bedanken. Ik was opgelucht dat hij niet zei dat de weg dicht of geblokkeerd was, maar

aan de andere kant had ik het niet erg gevonden als hij me een reden had gegeven om deze helse weg te verlaten. De man stak zijn sigaret weer in zijn mond, sloeg het portier dicht en trok op. Ik keek ze na in mijn spiegel tot ze langzaam uit het zicht verdwenen. Al die tijd twijfelde ik of ik ze niet gewoon achterna zou rijden. Weg uit deze modderige, besneeuwde bergen waar bijna niemand zich waagde. ‘Nou, kom op, niet zo moeilijk doen,’ zei ik hardop. ‘Gewoon doorrijden.’

Ik startte Basanti weer en trok op. Ik probeerde niet te kijken naar de donkere wolken die zich in de lucht voor me begonnen op te stapelen. De slingerende weg bracht me na tientallen kilometers op een soort plateau met velden en daar was gelukkig geen sneeuw meer te bekennen. Ik sloeg een smaller pad in dat langs een berghelling naar beneden liep. Op het scherm van mijn navigatie zag ik een serie haarspeldbochten verschijnen. Het was spekglad door de grote hoeveelheid klei in de modder en overal lagen stenen. De regenval had kleine aardverschuivingen veroorzaakt en ik durfde niet te dicht langs de bergwand te rijden uit angst om verpletterd te worden door grote rotsblokken of losgeraakte bomen.

Tergend langzaam kroop ik naar de volgende haarspeldbocht. Ik had teruggeschakeld naar de eerste versnelling en probeerde door een delicaat spel van voorrem en koppeling gecontroleerd af te dalen. Daar slaagde ik niet in en het werd een klungelige uitvoering waarbij ik met horten en stoten naar beneden gleed. Tot mijn opluchting vlakke het pad uit na de laatste bocht en bereikte ik zonder te vallen eindelijk het dal. Maar in plaats van een klein overwinningsdansje te doen, verstijfde ik. Voor me zag ik een woest kolkende rivier en alleen de betonnen overblijfselen van de brug waar ik over had moeten steken. De brug was volledig weggeslagen

door de kracht van het water. Ineens begreep ik waarom ik tijdens de afdaling niemand had gezien. Iedereen hier wist vast dat dit een doodlopende weg was, behalve ik. Met een dichte keel staarde ik naar de schuimkoppen die stroomafwaarts dansten, en slikte. Ik tuurde een poosje langs beide kanten van de rivier, maar ik zag geen andere, nog intacte, brug. Met trillende vingers haalde ik mijn telefoon van mijn stuur en zoomde in op Google Maps. Ik zag waar ik al bang voor was. Dit was de enige plek waar ik de rivier kon oversteken. Althans, als er een brug was geweest. Ik moest terug, maar ik wist niet hoe. De steile berghelling afkomen was een ding, maar ik betwijfelde of ik ook weer terug omhoog kon rijden. Mijn éencilinder viertakt motorblok had nog geen 25 pk vermogen, maar de motorfiets woog wél dik 200 kilo. En daar had ik nog niet eens mijn extra brandstof, bagage en eigen gewicht bij opgeteld. Ik was er niet zeker van of mijn motor genoeg kracht had om terug omhoog te komen, maar had vooral mijn bedenkingen bij mijn eigen motorrijvaardigheid. Of beter gezegd, bij het gebrek daaraan. Waar was ik in hemelsnaam mee bezig?

Ik probeerde mezelf te vermannen, draaide de sleutel om, trapte Basanti in de eerste versnelling en gaf gas. Ik wilde snel vaart maken en dan met een constante snelheid omhoogrijden. Dat lukte aardig en de eerste twee bochten knokte Basanti zich zo goed omhoog dat ik hoop begon te krijgen dat ik het toch ging redden. Maar de derde bocht was het scherpst en steilst van allemaal. Nog voordat ik er goed en wel was, verloor ik mijn momentum al, sloeg de motor af en dumpte ik Basanti noodgedwongen op de grond. Het enige wat ik soepel voor elkaar wist te krijgen, was om er op tijd van af te springen zodat ik niet verpletterd zou worden onder mijn eigen spullen.

Ik maakte de gesp van mijn helm los en trok het ding van mijn hoofd. Ik zuchtte en keek naar Basanti. Ze lag op een ongelukkige manier half in een greppel en ik wist dat dit me veel inspanning zou gaan kosten. Ik legde mijn helm verderop neer op een wat droger stukje en stopte even om te bedenken vanaf welke kant ik dit het beste kon aanpakken. Ik ging zelf in de greppel staan en greep het stuur aan de linkerkant vast. Ondanks mijn krachtsinspanning kwam er maar een paar centimeter beweging in en ik liet weer los. Ik was nu al maandenlang op de motor onderweg en mijn rug- en bilspieren waren eindelijk sterk en getraind, maar dit vergde opnieuw het uiterste van mijn lichaam. Basanti leek vastbesloten te blijven liggen waar ze was.

Ik veranderde mijn strategie, haalde meer dan de helft van mijn bagage los, en pakte het voorwiel vast. Met al mijn kracht gaf ik er een sjor aan. Het stuur groef zich ondertussen aan de andere kant verder in de modder. Ik draaide het een halve slag mijn kant op en gaf nog een ruk aan mijn voorwiel. Stukje bij beetje trok ik Basanti uit de greppel terwijl ze op haar zij over de modderige stenen schuurde. Dit zou ongetwijfeld diepe krassen achterlaten, maar een paar krassen meer of minder maakte nu ook niet meer uit.

Eenmaal uit de greppel deed ik opnieuw een poging om haar rechtop te zetten en deze keer werd ik niet meer tegengewerkt door de zwaartekracht. 'Ja!' riep ik toen het me lukte en de motor weer rechtop stond. De moed zonk me meteen weer in de schoenen toen ik opkeek en de steile bocht zag. Ik kon op geen enkele manier vanuit stilstand genoeg vaart maken om hier omhoog te komen. Ik besloot naast de motor te blijven staan in plaats van erop te zitten, en hoopte zo in ieder geval de balans beter te kunnen bewaren.

Ik startte de motor en liet met mijn linkerhand de koppeling rustig opkomen terwijl ik met rechts gas begon te geven. Ik liet Basanti lichtjes tegen mijn dijbeen leunen en duwde tegen het stuur. Ik wist een paar meter zo af te leggen, totdat ik in het diepst van de bocht met het achterwiel tussen twee keien vast kwam te zitten. Ik verloor mijn evenwicht en moest loslaten. Met een smak viel Basanti neer en deze keer kostte het me nog meer moeite om haar weer omhoog te zetten. Het zweet stond inmiddels op mijn voorhoofd en verbeterd startte ik de motor opnieuw. Nog een keer.

‘Kom op,’ riep ik. Of ik hiermee Basanti of mezelf probeerde aan te moedigen wist ik niet precies. ‘Vooruit!’

Maar hoeveel gas ik ook gaf, ze verschoof geen centimeter meer. Pas toen ik een vieze brandlucht rook, wist ik dat het te laat was. Ik had uiterst vakkundig mijn koppeling naar de knoppen geholpen. Met mijn laars duwde ik de zijstandaard uit en liet het stuur los. Ik zakte door mijn knieën en staarde uit het veld geslagen naar het motorblok. In een sneltreinvaart had ik mijn motor veranderd in een wrak van gebroken dromen. Waar ze vanochtend nog mijn trouwe compagnon was geweest waarmee ik al de halve wereld over was gereden, was ze nu stuk en bracht ze me helemaal nergens meer.

Daar stond ik dan, in mijn eentje en met mijn motorfiets die halverwege de berg vastzat, als een onwillige geit die weigerde nog een stap te verzetten. Koortsachtig probeerde ik terug te halen wanneer ik voor het laatst een dorp had gezien. Of op zijn minst een huis. Een persoon. Had ik niet vlak voordat ik dit helse pad was ingeslagen, een huis gezien, aan de overkant van een veld? Bij elke poging om dieper in mijn geheugen te graven, werden mijn herinneringen troebel en onsamenvattend, en ten slotte moest ik opgeven. Ik wist het niet meer.

Er zat dus niets anders op dan terug de berg op te lopen en hulp te gaan zoeken, in welke vorm dan ook. Een beter plan kon ik niet verzinnen. Het enige waar ik aan kon denken was dat het mijn schuld was dat ze nu kapot was. Ik knoopte de bagage die ik er eerder af had gehaald weer achterop, omdat het raar voelde om alles verspreid in de modder achter te laten. Als iemand dit zo zou zien, zou het lijken alsof hier een gewelddadig misdrijf had plaatsgevonden. Dat wilde ik niemand aandoen, ik had vandaag al genoeg ellende veroorzaakt. Nadat ik Basanti weer had omgetoverd tot pakezel, begon ik te lopen. Ik had de sleutel maar gewoon in het contact laten steken. Knappe jongen die hiermee weg weet te rijden. Maar halverwege de weg terug vond ik dat opeens de stomste beslissing ooit. Mijn Royal Enfield was mijn waardevolste bezit en ik had haar zonder pardon achtergelaten. Met zelfs de sleutel er nog in was het bijna alsof ik wilde zeggen: ‘Hier, neem maar gewoon mee, ze is van jou.’ Ik had er alleen voor gekozen om mijn helm de berg mee op te slepen.

‘Waarom doe ik dit?’ foeterde ik hardop. De helm was zwaar en onhandig om vast te houden en mijn armspieren verzuurden zo snel dat ik elke paar minuten van arm moest wisselen. Ik besepte dat ik naast de motorsleutel ook mijn belangrijkste tas – met reisdocumenten, computer, opladers en harde schijven – doodleuk had achtergelaten. Het enige wat ik bij me had, waren mijn paspoort en telefoon. En die helm.

Toen ik besloot om te voet op zoek te gaan naar hulp, had ik geen rekening gehouden met mijn gebrek aan fysieke fitheid. Dat drong pas tot me door toen ik eenmaal buiten adem raakte. Ik was de afgelopen maanden dan wel een stuk gespierder geworden, maar niet echt fitter. Dan had ik beter

elke dag kunnen gaan hardlopen in plaats van op een motorzadel zitten. Bovendien waren mijn leren Ducati-laarzen, net als ik, volstrekt ongeschikt voor deze beklimming. Zoals de meeste motorlaarzen liepen ze onder normale omstandigheden al voor geen meter, laat staan op een steile modderberg. Bij elke stap schuurde de stugge binnenkant door mijn sokken en werden mijn hielen langzaamaan ontveld. Al snel was mijn rug nat van het zweet en moest ik mijn zware motorjack uittrekken. Ik knoopte de jas om mijn middel en strompelde verder.

Hoewel het ondertussen al namiddag was, en het snel afkoelde, had ik een rood aangelopen gezicht. Zweet druppelde van mijn voorhoofd in mijn ogen en daarna op de grond. Met mijn vrije hand greep ik mijn hoofddoek die half over mijn haar en half over mijn schouders hing en veegde mijn gezicht af. Er was geen mens te bekennen, maar mijn vrees voor de Iraanse zedenpolitie maakte dat ik de moed niet vond om de hoofddoek af te doen. Bezorgd om de naderende schemering wierp ik een blik op mijn horloge en voordat ik het wist, gleed ik uit. In een poging mijn evenwicht te bewaren, zwiepte ik bijna mijn helm de afgrond in.

Zo ploeterend langs de bergwand probeerde ik nergens aan te denken. Te bang om allerlei doemscenario's in mijn hoofd af te spelen, concentreerde ik me op mijn voeten. Zolang ik de ene na de andere stap zou blijven zetten, moest ik wel dichterbij een oplossing komen. Wat ik op de motor in tien minuten had afgelegd, kostte me nu een uur. Eindelijk bereikte ik de top van de berg en voor me strekte het plateau zich uit. Mijn hart maakte een sprongetje en daarna een dubbele salto toen ik zag dat mijn geheugen me niet helemaal in de steek had gelaten. Ik zag het veld, en aan de andere kant ervan, een huis.

Ik probeerde sneller te lopen, maar op mijn ongemakkelijke laarzen en met mijn helm in mijn handen kwam ik niet verder dan een sukkelig drafje.

‘Hallo!’ riep ik in het Farsi, toen ik bijna het huis bereikte. ‘*Salaam!*’ Ik wist maar een handjevol woorden in het Farsi, en dit was er een van.

Ik hoorde of zag niemand dus ik bleef roepen terwijl ik langzaam dichterbij kwam. Ik concentreerde me weer op mijn voeten en toen ik opkeek zag ik in de verte twee figuurtjes opdoemen.

‘Hallo,’ riep ik nogmaals. Het bleek een ouder echtpaar te zijn dat naar me toe kwam lopen. De licht kalende man met grijze snor droeg een zwarte broek en een grijs overhemd. Zijn vrouw had een rode jurk met lange mouwen aan die tot op haar enkels viel en ze droeg een bijpassende hoofddoek die stevig om haar gezicht geknoopt zat. Vlug fatsoeneerde ik met mijn vrije hand mijn steeds afglijdende hoofddoek. Ik wilde een zo respectvol mogelijke eerste indruk maken.

Toen ik ze tot op een meter was genaderd, bekeken ze me van top tot teen. De schok was van hun gezichten af te lezen en ik wist even niets uit te brengen. De vrouw keek me daarna met haar warme, gulle ogen zo bezorgd en liefdevol aan, dat ik spontaan in tranen uitbarstte. Zacht pakte ze mijn arm vast en streek daarna een haarlok uit mijn gezicht. Ze glimlachte naar me. Het was een oprechte lach, recht uit het hart. Ik pakte haar arm ook vast en keek haar dankbaar aan, door mijn tranen heen. Haar echtgenoot zei iets tegen me in Farsi wat ik niet verstond. Ik schudde mijn hoofd om duidelijk te maken dat ik hem niet begreep.

‘Mijn motor...’ was het enige wat ik wist uit te brengen. Met mijn vuisten voor me uit vormde ik een denkbeeldige

motor. Vervolgens trok ik met mijn rechterhand een rechte lijn over mijn hals. ‘Kapot.’

Niet-begrijpend keken ze me aan. Ik dacht dat ik zojuist het universele gebaar van ‘kapot’ had uitgebeeld, maar het kon zomaar zijn dat dit in Iran iets anders betekende. Snel viste ik mijn telefoon uit mijn broekzak. Ik scrolde door mijn digitale fotoalbum en tikte op een foto van Basanti. Hoopvol hield ik mijn telefoon met de foto voor me uit zodat ze het konden zien.

‘Kapot,’ zei ik weer, terwijl ik me half omdraaide en in de richting van de berghelling wees. De man knikte begrijpend. Hij klopte op zijn borst en zei weer iets in Farsi. Ik maakte eruit op dat hij voorstelde dat hij mijn motor wel kon rijden.

‘Nee,’ zei ik wanhopig, ‘u kunt hem ook niet rijden, hij is kapot!’

Maar hij knikte nogmaals en begon in de richting te lopen waarnaar ik had gewezen. Ik schatte dat hij ergens in de zeventig was en ik voelde me schuldig en incompetenter dan ooit. Hoe kon ik deze oude man nu met mijn meer dan 200 kilo wegende motor laten worstelen in de modder? Ik gaf mijn helm aan zijn vrouw en zette snel de achtervolging in. Zwijgend liepen we een tijdje naast elkaar over het pad. Ineens riep hij wat naar een klein figuurtje in de verte. Er werden een paar zinnen teruggeroepen en er kwam een herdershond op ons afgerend. Voor ik het wist, bestond ons gezelschap uit vijf, en hadden twee schaapherders en wat later de kleinzoon van de oude man bleek te zijn, zich bij ons aangesloten. Uit onze pogingen om te praten, maakte ik op dat een van de herders een neef was, maar zeker wist ik het niet.

De twee herders zagen er jong en fit uit en ik begon vertrouwen te krijgen dat het ons zou lukken om mijn motor

daar weg te krijgen. Ik deed een poging om te vragen of hun schapen niet zonder hen weg zouden lopen, maar ik kreeg alleen verwonderde blikken terug. Met ingehouden adem liep ik de laatste bocht door en tot mijn opluchting zag ik Basanti nog steeds fier rechtop staan waar ik haar had achtergelaten.

De twee jonge Iraanse mannen slaakten een kreet en zeiden iets tegen elkaar. Ik vermoedde dat ze enthousiast waren door de aanblik van een grote motor. In Europa werd neergekeken op een motor van 'maar' 400cc, maar tot mijn verbazing werd dat in veel andere landen juist als aanzienlijk beschouwd. Al helemaal in Iran, waar mijn motor niet was toegestaan voor de lokale bevolking. Motoren met een cilinderinhoud van meer dan 250cc waren hier verbannen van de openbare weg. Gelukkig geldt deze wet niet voor toeristen. De officiële reden was om mobiele vuurgevechten vanaf rijdende motoren te voorkomen, maar er circuleerde een hardnekkig gerucht dat het was om te voorkomen dat de lokale bevolking snellere motoren zou hebben dan de politie. Daarom waren motoren zoals de mijne zeldzaam in Iran, net als het feit dat ik erop reed trouwens. Iraanse vrouwen mogen niet motorrijden.

Met Basanti in zicht liepen de twee jonge herders nog sneller en voordat ik het wist, was een van hen al op mijn motor geklommen. Hij leek precies te weten wat hij aan het doen was. Hij klapte de zijstandaard in en startte soepeltjes de motor. Toen hij weg wilde rijden maar niet van zijn plek kwam, was ik stiekem opgelucht dat ik niet helemaal een idioot was. Kennelijk had ik de motor zo goed kapotgemaakt dat het hem ook niet lukte weg te komen. De andere herder en ik stonden aan weerszijden en duwden samen hard tegen de bagagekoffers. Ze kwam langzaam in beweging en vervolgens reed hij weg alsof niet ik, maar hij al 15.000 kilometer met deze motor

op pad was geweest. De oude man keek me stralend aan. Ik lachte en kneep zachtjes in zijn arm.

‘Bedankt,’ zei ik, terwijl ik hem aankeek. *Merci*. Met z’n vieren zetten we de achtervolging in, maar toen we de eerste bocht omkwamen, hadden we de nieuwe rijder van Basanti al ingehaald. Hij was net na de bocht tot stilstand gekomen. Het lukte ons deze keer niet om hem weer op snelheid te krijgen en dus zat er niets anders op dan Basanti de hele weg omhoog te duwen. De drie jongens en ik wisselden steeds af om onze vermoeide lijven wat rust te gunnen, terwijl de oude man de hekkensluiser was en achter ons aan liep.

Tegen de tijd dat we het plateau bereikten, kon ik het veld en het huis al bijna niet meer zien. Het was al zo laat geworden dat eerst de schemering en daarna het donker ons hadden ingehaald. De lieve oude vrouw kwam ons het laatste stuk tegemoet gewandeld en ze bracht ons daarna alle vijf resoluut het huis binnen. Niemand protesteerde.

Ze liet me de kamer zien waar ik die nacht kon slapen. De kamer was vrijwel helemaal leeg, op een klein kastje na, en op de grond lag een hoogpolig rood tapijt omringd met dikke, kleurrijke kussens. Ik keek haar glimlachend aan en ze wenkte me om de badkamer te laten zien waar ik me kon opfrissen. Ik was zo afgepeigerd dat ik het liefst meteen op het tapijt was neergezonken om te gaan slapen. Maar ik was vies en stonk zo erg dat het misdadig voelde om het mooie tapijt in deze staat aan te raken.

Ik sleepte mezelf naar de badkamer en wierp een blik op het kleine spiegeltje dat er hing om de schade op te nemen en voelde mijn mond open zakken. Ik zag eruit als een vogelverschrikker. Er liepen vieze vegen over mijn wangen, mijn mascara was uitgelopen, ik miste een getekende wenkbrauw,

mijn hoofddoek was smerig en bedekte mijn haar, dat in stof-
fige plukken op mijn voorhoofd geplakt zat, nog maar voor
de helft. Geen wonder dat ze zo schrokken toen ze me voor
het eerst zagen.